

PERGAMEN

Rytíř František

Baron z Ibelínu

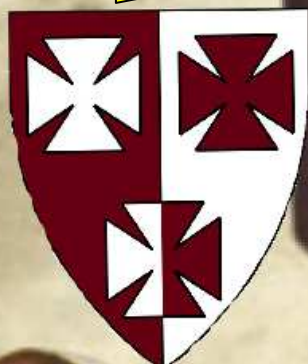
Rozhovory

Zajímavosti

Zábava

Poučení

Patron čísla

Úvodník

Drazí čtenáři! Dovolte mi přivítat Vás na prvních řádcích nového časopisu PERGAMEN, který vydává SPOLEK PŘÁTEL STŘEDOVĚKU. Tento časopis Vás bude pravidelně seznamovat s našimi členy, informovat Vás o našem spolku a našich akcích. Pevně věříme, že se k nám občas někdo přidá, a naše řady se rozrostou o další, podobně šílené osoby, které se rádi vrací do dob sličných dam, udatných rytířů a nebezpečných lapků. Tešte se na soutěže, zajímavé informace na různá témata i spoustu hovadin, které rádi děláme. Pokud se Vám naše myšlenka či časopis líbí, můžete nás podpořit libovolnou částkou, nebo nás přijďte někdy navštívit.

Podrobnosti o našich akcích se dozvíte na webu www.pratelestredoveku.cz a my se moc těšíme, až se někde potkáme a opečete si s námi třeba špekáček! No, nemá smysl na začátek příliš zdržovat. Děkuji za Váš čas a přeji plno zábavy i poučení při čtení dalších řádků.

Věřím, že příště si nás budete chtít přečíst zas!

Lord Martin Lví srdce.

Patron čísla

Patronem tohoto čísla je rytíř František, Baron z Ibelinu. Tento čestný muž, jenž se nebojí žádné bitvy, se o náš spolek stará s péčí otce a patří k těm, kteří přináší nejvíce nápadů a inovací. Na našich srazích se stará o bojový výcvik a na akcích vede dětskou rytířskou školu. Mezi jeho přednosti patří vymýšlení scének a úprava videí a fotek. Více informací o Františkovi se dozvíte v rozhovoru a dalších článcích.

Facebook

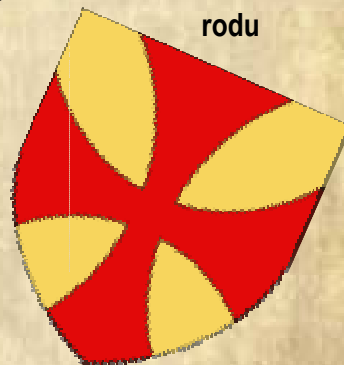
Náš spolek Vás rád přivítá v našem kolektivu. Pokud však nemáte ještě odvahu se stát nějakou středověkou postavou, určitě se přidejte do naší skupiny, kterou spravujeme na facebooku. Najdete ji pod názvem Spolek přátel středověku - Holota vesnická a měšťanská

měšťanská.

Budeme se na Vás těšit. V této skupině najdete aktuální informace, zajímavé články a můžete s námi komunikovat.

Ibelín

Ibelin byl ve 12. století hrad a s ním spjaté stejnojmenné panství (francouzsky Seigneurie d'Ibelin) v křižáckém Jeruzalémském království. Ibelin byl sídlem významného šlechtického rodu

Ibelinů, který vymizel po pádu Kyperského království v 15. století.

Oblast Ibelinu byla osídlena již od nejstarších dob, Římané ji nazývali lamnia. Hrad byl vybudován roku 1141 mezi Jaffou a Aškelonem, poblíž Montgisardu a Ramly. V té době byl Aškelon stále pod nadvládou fátimovského

Egypta a Egyptané každoročně podnikali nájezdy

na křížácké državy. Ibelin byl vystavěn za účelem omezit tyto útoky na menší oblast. Hrad byl vybudován z rozkazu krále Fulka z Anjou a měl čtyři věže.

Představujeme

Rytíř František, patron čísla si Vám dovoluje představit Baliana z Ibelinu, pána z Ibelinu a Nábulusu.

Balian byl nejmladší ze tří synů Barisana z Ibelinu, měl dva bratry Huga a Baldwina. Jeho otec, rytíř z Jaffy, byl odměněn panstvím Ibelinu po revoltě Huga II. Le Puiseta.

Barisan se oženil s Helvis z Ramly, dědičkou bohatého kraje Ramla. Balianovo původní jméno bylo nejspíše také Barisan (po otci), ale vypadá to, že si ho změnil podle staré francouzštiny na "Balian" (okolo 1175 - 1176). Je občas také znám pod jmény Balian "mladší", Balian II., Balian z Ramly, Balian z Nablu. V latině se jeho jméno různí a je občas popisován jako Barisanus, Balianus

Balisan atd. Přesný rok jeho narození není znám, ale podle některých zdrojů dosáhl "dospělosti" v roce 1158. Po smrti jeho nejstaršího bratra Huga (okolo 1169) přešlo vlastnictví hradu Ibelin na jeho dalšího bratra Baldwina, který ale dal přednost Ramle a přenechal ho Balianovi. Balian byl tak vazal svého bratra a nepřímo i vazal krále.

Účastnil se křížáckých výbojů ve Svaté zemi. Při výpravě proti Saladinovi v roce 1187 se ujal obrany

Jeruzaléma. Díky jeho velení dokázal udržet Jeruzalém téměř dva týdny a uzavřel se Saladinem dohodu o volném odchodu křesťanů ze

Svaté země a bezpečné cestě ke křesťanským přístavům.

Osobnost Baliana z Ibelinu se těší také filmovému zpracování, to když ji Orlando Bloom ztvárnil ve filmu Království nebeské.

Rod Ibelinů

Ibelinové byl nevýznamný rod relativně nízkého

původu, jeho členové se však stali jedněmi z nejvýznamnějších šlechticů v jeruzalémském království a na Kypru. O rodině se tvrdilo, že pochází z Le Puiset, vikomství Chartes, ale to se zdá být jako výmysl z pozdější doby. Zdá se pravděpodobnější, že pocházeli z Pisy v Itálii. Jméno „Barisan“ se vyskytovalo v Toskánsku a Ligurii v souvislosti s rodinou Azzopardi. První známý člen rodu Barisan se roku 1110 stal královským konetáblem v Jaffě. Za odměnu za svou věrnou službu se kolem roku 1122 oženil s Helvisou, dědičkou ramelského panství.

Král Fulko daroval Barisanovi roku 1141 hrad Ibelin za jeho loajalitu během pokusu o převrat svého tehdejšího pána Huga II. z Le Puiset, hraběte z Jaffy, z roku 1134. K Ibelinu spadala také část hrabství Jaffy, které bylo králem konfiskováno po neúspěšném pokusu o převrat. Barisan měl s Helvisou pět dětí: Huga, Balduina, Barisana, Ermengardu a Stephanie. Barisan mladší je znám jako Balian. Kromě Ibelinu rodina držela ještě

ramelské panství (zděděné po Helvise). Balian dále připojil Panství Nablus, vyženěné na královně vdově Marii Komnenovně. Balian tato území držel až do Saladinova vítězného tažení roku 1187.

Ibelinové zažili své mocenské a politické výsluní pouze během dvou generací. Za okolností, které panovaly v křižáckých státech nebyl jejich vzestup, noblesse nouveau, tak obtížný jako v Evropě. Ve Svaté zemi si Bůh svůj lid povolával k sobě relativně brzy, a to i včetně vysoké šlechty. Takto vzniklé politické vakuum bylo třeba zaplnit, což umožnilo v Evropě nevýznamným a nemajetným rodům zde dosáhnout takového úspěchu.

Balianovi potomci stáli mezi nejvýznamnějšími šlechtici Jeruzaléma a Kypru. Balianův nejstarší syn, Jan z Ibelinu byl vůdcem opozice proti římsko-německému císaři Fridrichu II., když se císař pokoušel uplatňovat svou moc nad křižáckými státy. Ibelinové nakrátko získali hrad Ibelin zpět v roce 1241 během šesté křížové výpravy, kdy se oblast opět dostala pod křesťanskou nadvládu.

Jan měl mnoho dětí s Melisenou z Arfufu, jmenovitě Baliana, pána z Bejrútu, Balduina, majordoma na Kypru, Jana, pána z Arsufu a komisaře v Jeruzalémě a Guye, komisaře na Kypru. Balian se oženil s Eschivou de Montbéliard, s níž měl syna, Jana II. z Bejrútu, který se oženil s dcerou Guye I. de la Roche, vévody z Athén. Jan z Arsufu měl syna

Baliana z Arsufu, který se oženil s Plaisancí z Antiochie. Komisař Guy měl dceru Isabelu, která se provdala za Huga III. krále Kypru.

Druhý syn Baliana z Ibelinu Filip se stal regentem Kypru, když jeho neteř, královna vdova Alice potřebovala s vládou pomoci. S Alicí de Montbéliard měl Filip syna Jana, hraběte z Jaffy a Askalonu, regenta Jeruzaléma a autora Listiny jeruzalémského

sněmu, jednoho z nejvýznamnějších dokumentů jeruzalémského království. Jan se oženil s Marií, sestrou Hethuma I. Arménského, krále Malé Arménie.

Několik členů klanu Ibelinů se po dobytí Jeruzaléma Saladinem odebralo do nového Království kyperského, které vzniklo teprve nedávno dobytím ostrova na Byzantské říši anglickým králem Richardem I., většina jich však zůstala na pevnině v království, které se však hroutilo. Nezdá se pravděpodobné, že by některý z Ibelinů odešel jinam, než na Kypr.

Navzdory svému nízkému původu se Ibelinové během 13. století - 15. století stali významní aristokraté také na Kypru, jejichž dcery se vdávaly s mladšími členy kyperské královské rodiny (neboť pro krále a korunní prince se vybíraly vznešenější a mocnější nevěsty z Evropy). Když se však stalo, že se na trůn dostal i mladší princ, dcery Ibelinů se stávaly královnami. Ibelinové se jinak pohybovali v nejvyšších kruzích po boku dalších šlechtických rodů, jako Montfortů, Dampierrů,

vévodů Brunswicků, Lusignanů, Montbeliardů a Gibeletů. Nezřídka se také stávalo, že se Ibelinové ženili s dalšími vzdálenějšími Ibeliny, kteří měli vznešené předky, jako třeba Marii Komnenovnu z byzantské císařské rodiny Komnenovců, či byli spřízněni s králi Gruzie, Bulharska, Arménie, Parthie a Sýrie.

Když v 15. století království kyperské padlo, Ibelinové tím ztratili svůj majetek i moc (a rodina tím nejspíš i zanikla) - protože dobové historické prameny se již o Ibelinech přinejmenším nezmiňují.

Zaprodaná duše

V zahradě samoty popíjím s osudem.

Tři doušky temnoty- zítra už nebudem.

Donesl provázek- uplet' si oprátku. Namaluj obrázek- do pekla vstupenku.

Přidal se další pán, že dohlídí na střídmost.

Řetězy okován s rohy prý pro radost.

Vyplním dotazník at'

nejrozšířenějších křesťanských symbolů a vyskytuje se na křesťanských náhrobcích

vezmou mě s ním.

Život je věčný otazník, co udělat smím?

Záruku nabídl na věčnost celou.

Duši jsem poskytl, teď už ji melou.

Duchovní

Ve středověku mělo náboženství velký význam. V našem spolku je duchovním potulný mnich Jiří, který se stará o to, aby v naše spolku nebylo bezbožnosti a připravuje srazové mše. V tomto čísle nám Jiří poví něco o Kristovu monogramu...

Kristův monogram XP, je vyjádřením Kristova jména zkratkou. Symbol je zkratkou pro řecký zápis slova Kristus a je tvořen

jeho prvními dvěma písmeny, řeckými písmeny X (chí) a P (ró). Je to jeden z nejstarších a

už od 3. století. Ve východním křesťanství má christogram podobu čtyř řeckých písmen IXC = Isos Christos. Podle historika Lactantia měl císař Konstantin I. Veliký v noci před rozhodující bitvou s Maxentiem na Milvijském mostě r. 312 sen, viděl na nebi znamení XP a slyšel hlas, že s tímto znamením zvítězí. Ráno nařídil

vojákům, aby si je dali na štíty a skutečně zvítězil. Podle Eusebiových Církevních dějin měl toto vidění cestou z Galie do Říma, kdežto podle pozdějšího Životopisu Konstantinova od téhož autora viděl Konstantin v poledne před bitvou dva zkřížené pruhy světla přes Slunce a navíc nápis "V tomto znamení zvítězíš" (In hoc signo vinces). Zjevené symboly potom nechal přidělat na vojenské standarty, a bitvu opravdu vyhrál a stal se tak jediným císařem. Konstantin věřil, že mu k vítězství v této

bitvě dopomohl křesťanský Bůh, proto v roce 313 vydal Edikt milánský, jímž ukončil pronásledování křesťanů a zaručil náboženskou svobodu všem obyvatelům říše. V dalších letech své vlády Konstantin křesťanství všestranně podporoval a v roce 325 svolal do města Nikaia první ekumenický koncil. Křesťané ho za tyto jeho skutky obdařili přívískem "Veliký". Monogram XP má ovšem také kosmologické souvislosti. Když Platónův Timaios popisuje jak démiurg formoval Vesmír, přirovnává křížení ekliptiky a vesmírného rovníku k písmenu X. Jeden z prvních křesťanských apologetů, Justin Mučedník (†165), spojuje tento Timaiův přírůbek s Kristovým křížem, který je vepsán na nebesích jako základ jejich uspořádání. Skutečně na nejstarších vyobrazeních se ramena písmene X neprotínají pod pravým úhlem, nýbrž ostřeji. Podobnou myšlenku možná vyjadřuje už spis Didaché (kolem 150), když

mluví o "prvním znamení rozestření (rozpětí) nebes".

Datum

František, baron z Ibelinu, Vám prozradí své datum narození. Přečtěte si jeho článek a budete vědět, kdy jej máte zahrnout pugéty růží a litry dobrého piva! Předejme tedy slovo muži, jež se stal patronem čísla...

Osoba, o které si budeme číst, byla dcerou navarrského krále Jindřicha I. a Blanky, dcery Roberta z Artois. Údajně nebyla příliš půvabná,

nevynikala štíhlostí a v rysech její tváře se odrážela maurská krev předků. Po smrti bratra Theobalda (†1273) a otce o rok později se jako tříletá stala posledním

příslušníkem rodu ze Champagne. Oslabené království lákalo sousední Kastílii a také Aragonii, což

podnítilo zájem francouzské koruny. Jednání s Blankou z Artois, která byla po dobu Janiny nezletilosti regentkou, se ujal Karel z Anjou a roku 1275 bylo završeno orleánskou smlouvou, ve které se

Blanka vzdala regentství nad Janou ve prospěch francouzského krále Filipa III. V srpnu 1284 byla inteligentní a zbožná Jana provdána za francouzského následníka Filipa a tím se Navarra

a Champagne dostala pod správu francouzské koruny. O rok později, po smrti krále Filipa III., byl mladý pár korunován v Remeši.

Manželství bylo pravděpodobně šťastné. Královna doprovázela manžela při cestách po království, neměla však na něj téměř žádný politický vliv. Intenzivně se zajímala o správu svých zděděných území. Roku 1304 založila v Paříži Collège de Navarre. Zemřela za záhadných okolností a jeden kronikář dokonce obvinil jejího manžela, že ji dal zabít. Dalším obviněným byl Guichard,

Kdy já se to vlastně narodil?

biskup z Troyes, kterého král roku 1308 pohнал před soud, že Janě přivodil předčasnou smrt pomocí jedu a černé magie. Byla pohřbena v klášteře menších bratří. Všichni tři její dospělí synové se postupně stali francouzskými králi a dcera Izabela anglickou královnou.

Jana I. Navarrská se narodila 14. ledna 1272 a zemřela 2. dubna 1305. Byla hraběnka ze Champagne a Brie (1273–1305) a také královna navarrská (1274–1305) a francouzská (1285–1305).

Narozeniny slavila ve stejný den, jako já...

Patronův typ

Rytíř František si Vás dovoluje upozornit na malou historickou zajímavost. Ta se týká muže, jenž se proslavil jako veliký válečník během křížových výprav. Jméno tohoto muže všichni dobře znáte- Richard I. Lví srdce.

Z přezdívky "Lví srdce" bychom usoudili, že anglický král Richard I. musel být osobou velmi důstojnou a velkorysou. Ve skutečnosti tento

panovník lvím charakterem zrovna neoplýval, pokud nepočítáme jeho touhu po boji a krvi. V mládí povstal proti vlastnímu otci a během křížové výpravy nelítostně zmasakroval 2600 zajatců.

Richard Lví srdce se narodil roku 1157 jako druhorozený syn anglického krále Jindřicha, mládí ale strávil ve Francii, kde jeho rodina držela významná léna. Silně ho ovlivnila rytířská kultura a osobně prý skládal trubadúrské písně, témata si však vybíral zásadně bojovná, o milostné skladby nestál. Ač to bylo mezi

francouzskými rytíři podivné, ženy ho nezajímaly. Hluboké city choval jen ke své matce, která na něho nedala dopustit.

Zastávala se ho i poté, co spolu se svými dvěma bratry vytáhl do boje proti otci. Mladíkům se nechtělo čekat na dědictví a snažili se získat moc v jednotlivých krajích už za

otcova života. Spřáhli se kvůli tomu dokonce s francouzským králem Ludvíkem, což otec vnímal jako velkou zradu. Synům musel ustoupit, ale nikdy se s nimi zcela neusmířil. Zato si rozmazlil synka čtvrtého a nejmladšího, Jana Bezzemka, který byl v té době ještě malým dítětem a vzpouru bratrů nechápal.

V roce 1189 král Jindřich zemřel. Vzhledem k tomu, že jeho nejstarší syn

byl už v té době také po smrti, anglický trůn převzal Richard.

Jeho matka v tu chvíli propadla panice, protože Richardovi bylo už

32 let a pořád zůstával

svobodný a bezdětný. Pokud měl být králem, musel si najít manželku a zplodit s ní dědice.

Richard na matčino naléhání nijak nereagoval. Místo toho přijal výzvu papeže Řehoře a vyrazil na křížovou výpravu. Matka ho dohonila na Sicílii a na místě ho donutila ke

sňatku s navarrskou princeznou Berengarií, kterou mu sama vybrala a dovezla.

Z Berengarie se vyklubala dobrodružná duše; nevadilo jí, že s manželem tráví svatební noc ve vojenském ležení, a doprovodila ho až do Svaté země. Žádný potomek se však ze svazku nenarodil. Historikům nezbyvá než spekulovat, zda byl Richard Lví srdce asexuálem nebo trpěl impotencí. Objevila se i verze, že mohl být homosexuálně orientován.

Richard si získal pověst udatného vojevůdce, na druhé straně byl ale špatným vladařem a ještě horším diplomatem. V Anglii prakticky nikdy osobně nepobýval, takže za něho vládl otcův oblíbenec Jan Bezzemek, a při válečných taženích si znepřátelil Francouze i Rakušany, kteří měli být jeho spojenci. Při obléhání Akkonu se pak projevil rovnou jako nelítostný vrah, když nechal pobít

2600 muslimských zajatců, ačkoli jim byla v rámci mírových jednání přislíbena svoboda.

Do období Richardovy vlády spadá i pověst o Robinu Hoodovi; podle vyprávění byl Jan Bezzemek krutovládcem a Angličané se nemohli dočkat návratu dobrotivého krále Richarda z křížové výpravy. Staří kronikáři však píší pravý opak. "Dejte si pozor, ďábel je puštěn ze řetězu," upozornil francouzský

zájmy obrátil do Francie. Opět se válčilo a už to vypadalo, že francouzský král ztratí řadu strategických bodů v Normandii, když byl v dubnu roku 1199 Richard zraněn šípem a zemřel na infekci.

Přízvisko Lví srdce získal posmrtně, když mu balzamovači vyňali orgány. Jeho srdce prý mělo nadprůměrnou velikost, jako by to bylo "srdce lva".

Obléhání hradů

Dobývání hradů jistě nebyla jednoduchá záležitost. Vyžadovala mnoho zkušených vojáků, vybavení a dobrou strategii. Způsobu obsazení hradu bylo několik, některé zákeřné, jiné nikoliv. Hrad byl na vysokém kopci, mnohdy částečně nepřístupném. Hradby zesílené věžemi, poskytovaly obráncům velkou výhodu. Jaké byly možnosti obsazení?

Někdy se stávalo, že se obránci ze strachu z nemilosrdného povraždění sami vzdali. To byla pro

Staň se naším členem a zažiješ nevšední zážitky na hradech a zříceninách!

panovník Filip II. Jana Bezzemka, když byl Richard na cestě zpátky do rodné země.

Problémy ale čekaly spíš Filipa, protože Richard své

útočníky nejjednodušší možnost. I když bylo obráncům slíben volný odchod z hradu, někdy byli zákeřně pobiti např.: vyvraždění Slavníkovců 995.

Pokud některý z obránců sympatizoval s útočníky, nebo byl podplacen, tak se stávalo, že pustil útočníky do hradu. Když se mu to nepovedlo, nedopadl dobře, byl krutě mučen a pak zabít.

Někdy obláhatel vyslal v noci malou zkušenou skupinu. Jejím úkolem bylo nepozorovaně se dostat k hradu, v nestřeženém okamžiku (nebo s pomocí zrádce) se dostat na hradby, hrad ovládnout, případně otevřít hradby pro zbytek útočníků.

Všechny tyto způsoby byly spíše výjimečné a hrad se dobýval většinou přímým útokem.

Zteč hradu: Cílem útočníků bylo přelézt hradby nebo vyvrátit bránu (nejlépe obojí najednou) a následně pozabíjet veškerou posádku hradu. S pomocí velkých štítů (i pojízdných) se útočnicko vojsko dostalo až k hradbám za podpory střelců. Už v této fázi měli ztráty, díky vojákům s luky a kušemi na hradbách. Následně vztyčili žebříky a ostrve

(osekané stromy) k hradbám a lezli nahoru. Toto byl nenebezpečnější moment pro obláhatele. Obránci se bránili nejenom luky a kušemi, ale házeli kameny, trámký, vařící olej. Žebříky obránci odráželi zpět halapartnami a dalšími tyčovými zbraněmi. I když se část útočníků dostala na hradby, mohla být pobita obránci. Útočníci měli někdy k dispozici vysokou dřevěnou věž tzv. kočku, se kterou se dostali k blízkosti hradeb a pomocí padací brány na vrcholu, se mohli probíjet až za hradby. Kočku nemohli použít přes příkop, pokud ho nezasypali. Do bojů na žebřících se zapojovali i šlechtici, váleční profesionálové, proto se šance útočníků zvyšovaly. K prolomení brány se používalo beranidlo, dlouhá tyč většinou s hlavou berana. Jednoduší verze byla bez přístřešku, složitější chránila útočníky před nebezpečím shora. Pokud padla brána, hrad už dlouho neodolával.

Pokud bylo obláhatelů mnoho nebo byli dobře rozestaveni k útoku, hrad byl dobyt. Mnohdy byl útok odražen a útočníci začali utíkat zpět. V takovém případě nastalo

dlouhodobé obláhání.

Hrad byl obklopen táborem obláhatelů, tak aby se nikdo nedostal z hradu nebo do hradu. Obláhatel čekal až pevnosti dojdou zásoby a vzdá se.

Musel být na pozoru před útokem zvenčí, proto tábor většinou opevnil palisádami. Aby se obránci vzdali rychleji, nebo byl umožněn další útok, nechal velitel obláhatelů přivést různé praky a katapulty a hrad ostřelovat. Velké praky pouštěly na hrad těžké kamenné koule na poničení hradeb, zápalné nálože na zapálení dřevěných částí a mršiny zvířat, výkaly na zavlečení nějaké nemoci mezi obránce.

Během obláhání mohli najmout horníky, kteří podkopali hradby a následně zapálili výztuže

Dobýt hrad
nebylo
snadné

chodeb, hradba tak spadla a mohl začít další útok. Po dobytí hradu, byly dřevěné budovy zapáleny a kamenné pobořeny, aby se hradu opět nezmocnili nepřátelé. Někdy byl ovšem hrad obsazen vlastní posádkou obléhatelů.

Členství

Náš spolek přátel středověku se pravidelně schází na různých místech naší vlasti. Každý sraz má daný program a akce jsou i vícedenní. Proměnit se na pár dní do někoho jiného a zapomenout na všední starosti, je pro mnoho z nás povznášející. Vidět nadšené oči turistů a jejich dětí, kteří jsou překvapení, když na své procházce po památkách objeví tlupu rytířů, dam a jiné holoty, nás nabíjí energií. Přátelská atmosféra našich srazů je něco, na co se každý vždycky moc těší. Občas se shledáváme i na různých akcích pro

veřejnost a pravidelně máme jen pro nás krásný hrad, kde probíhá první jarní sraz. Chcete-li se také stát členem našeho spolku, je potřeba být zapálený i šiléný. Odvážný i bohabojný. Přijďte na nějaký z našich srazů v dobovém kostýmu postavy, kterou by jste se chtěli stát a požádejte o členství. Velice rádi Vás mezi sebou přivítáme...

Podrobnosti o nás,

seznam akcí, fotky i videa naleznete vždy na našem webu a facebooku. Tak si splňte sen, jako mnoho

našich členů, a zahodte všední shon za hlavu a ponořte se občas do dob dávného středověku:-)

Film

Rytíř František považuje za jeden z nejlepších filmů Království nebeské, kde je ústřední postavou právě Balian z Ibelinu.

Království nebeské (v originálu Kingdom of Heaven) je koprodukční film režiséra Ridleyho Scotta z roku 2005. Jde o historický epos, odehrávající se na blízkém východě před Třetí křížovou výpravou a líčí boje dvou náboženství o jejich posvátné město Jeruzalém - Království nebeské.

Hlavního hrdinu Baliana z Ibelinu hraje Orlando Bloom a dvě z vedlejších rolí si zde zahráli Liam Neeson a Jeremy Irons. Hlavní ženskou roli obsadila Eva Green.

K mladému kováři Balianovi přijede do Francie, kde žije, jeho otec Godfrey z Ibelinu a nabídne mu, aby se s ním zúčastnil výpravy do Jeruzaléma – Království nebeského. Balian nakonec souhlasí, mimo

jiné protože chce před Bohem očistit duši své manželky, která spáchala sebevraždu a zhřešila tak. Brzy po odjezdu z vesnice je ale výprava přepadena a Godfrey je při potyčce smrtelně raněn. Před svou smrtí ale předá Balianovi své přízvisko de Ibelin a dá mu i své území u Jeruzaléma. Mladý kovář tedy pokračuje bez otce dál.

Ale ani další cesta není bez nesnází. Loď, na níž se Balian plaví, ztroskotá a on jediný se zachrání. Když nalezne koně poblíž místa, kde se vyplavil z moře, nastane další problém. Zdejší šlechtic, který tudy právě projíždí, tvrdí, že koně na jeho území patří jemu a Balian s ním musí bojovat. Zabije ho, ale jeho sluhu Nasira ušetří a ten ho dovede až do Jeruzaléma, kde se Balian seznámí s vážně nemocným králem Baldwinem, jeho moudrým pobočníkem Tiberiem, s pyšným a krutým následníkem Guyem de Lusignan, jeho krásnou ženou a královou sestrou Sybilou, do které se Balian

brzy zamiluje a i ona si velmi oblíbí jeho.

Zatímco žije Balian na své území se svými lidmi a těší se ze Sybiliny přítomnosti,

nucen vyjet proti ohromné přesile a prohraje. Je však na oplátku ušetřen a propuštěn Nasirem, který je na straně muslimů a ukáže se, že není pouhý sluha, ale rádce Saladina. Král Baldwin který také přitáhl před hrad, slíbí Saladinovi potrestat Reynalda, když hrad Kerak ušetří. Saladin se

stáhne a křesťané odtáhnou do Jeruzaléma.

Král Baldwin umírá a boje propuknou naplno. Guy se po smrti svého malomocného syna Baldwina V. stane králem, propustí vězněného Reynalda a ten vyprovokuje Saladina tím, že mu zabije sestru. Guy

následně zabije Saladinova vyjednavče, vyhlásí válku a rozhodne se vyslat z Jeruzaléma výpravu proti saracénům. Balian i Tiberias ho od toho zrazují, protože tuší, že všichni vojáci zahynou daleko od vodních zdrojů žízní. Guy však jejich rad nedbá a s většinou mužů vyjede. Po čase, když jsou bez vody vyčerpaní, je přepadne a

Orlando Bloom si vybral do filmu skvělý ohoz

bojechtivý Guy se s pomocí šlechtice Reynalda podněcuje vojenskými útoky spory mezi křesťany a muslimy. Situace mezi křesťany a muslimy, která byla i tak napjatá, se začíná hroutit. Saladin vytáhne s vojskem nejprve proti hradu Kerak. Balian je se svými věrnými kvůli ochraně vesničanů stahujících se za hradby

pobije Saladinova armáda v bitvě u Hattínu.

Když se armáda dlouho nevrací, vyjedou se po nich Balian a Tiberias podívat a najdou místo krutého boje. Tiberias odjede na Kypr, protože ví, že boj s muslimy nemůžou vyhrát, ale Balian zůstane a brání své lidi i celý Jeruzalém. Přestože jsou Saladinovi muži v přesile a mají obléhací věže, vzdoruje Balian s ostatními muži několik dní, než je zeď Jeruzaléma proražena. Poté Balian pod hrozbou úplného zničení Jeruzaléma od Saladina přijme bezpečný odchod křesťanů z Jeruzaléma výměnou za zachování jejich životů, města i památek. Balian po rozloučení s Nasirem, se kterým se vzájemně ctíli, navždy odchází z Království nebeského. Se Sibilou Balian navštíví hrob své ženy, kde odmítne nabídku Richarda I. Lví Srdce zúčastnit se Třetí křížové výpravy za znovudobytí Jeruzaléma.

PC game

Mezi hry, které Vás zavedou celkem úspěšně do středověku, je hra Mount and Blade: Warband, kterou František,

baron z Ibelinu rád hraje, když má volno.

Lákají vás středověké bitvy? Pak budete v nezávislém dílku Mount and Blade chrochtat blahem. Takto věrně zpracované tu ještě nebyly!

Warband vás zavede do smyšleného, ale realistického světa Calradie, který čerpá inspiraci ve skutečném středověku. Žádná kouzla, draky, elfy nebo skřety v něm nečekejte. Rozlehlá mapa je rozdělena mezi šest království neustále zápasících o nadvládu nad kontinentem. Pojetí jednotlivých frakcí je volně stylizováno na základě reálných středověkých říší/království. Potkáte zde něco na způsob Vikingů, Rusů, Seldžuků nebo Mongolů.

Warband, stejně tak jako celá série Mount & Blade, je v první řadě sandboxem. Silnou příběhovou linii, která by vás provázela od začátku do konce, nečekejte. Na počátku hry vytvoříte svojí postavu, zvolíte její příběhové pozadí, které má

vliv na to, jak se k vám budou chovat jiné NPC, a rozdělíte body v poměrně obsáhlém výčtu dovedností. Warband nemá nastavení obtížnosti, ale vývojáři přišli s celkem inovativním způsobem, jak tento prvek do hry zakomponovat. Můžete totiž hrát za ženu a vzhledem k tomu, že se svět Calradie snaží v mnoha ohledech přiblížit našemu středověku, odpovídá tomu i postavení žen. Společnost je patriarchální a ženy mají na její chod velmi omezený vliv. Proč koneckonců pro změnu nezkusit prorazit jako něžné pohlaví a stát se takovou Johankou z Arku?

Po krátkém tutoriálu představujícím boj je tedy vše na vás. To, co je vaším cílem, si v zásadě určujete sami. Můžete třeba klidně skončit jako vládce vlastního království. Každopádně celkem

dlouho trvá, než se rozkoukáte a zorientujete. Za tu dobu vás během

nesmělých prvních krůčků mohou několikrát přepadnout a uvěznit bandité. S tím, co a jak, můžou trochu pomoci stručně vysvětlené hlavní komponenty hry (po zmáčknutí touchpadu zvolte „Game Concepts“)

jako fungování ekonomiky, morálky, politiky nebo dvoření se. Warband totiž poprvé v celé sérii přišel s možností svoji postavu oženit. Cesta k srdcím dam (případně pánů) vede hlavně skrze zvětšování své slávy v turnajích a objevování se na hostinách. Přes veškerou snahu se může stát, že podobně jako v reálném životě objekt zájmu nebude vaši lásku opětovat.

Přesouvání se mezi lokacemi se děje pomocí jednoduché mapy, na níž stlačením X vyberete bod, kam se chcete vydat. Aby cestování netrvalo příliš dlouho, stačí stisknout tlačítko R2, které zrychlí čas. Každá vesnice, město či hrad nabízí velmi

užitečné stručné menu, které vám dovolí provést rychlé akce jako verbování nebo nakoupení zásob. Vesnice můžete i vyrabovat, i když za cenu zhoršení reputace a vztahů s místním pánem.

Plundrování je pouze jedním ze způsobů, jak vydělávat denáry. A těch mimochodem není nikdy dost. Dobré zbraně a výzbroj stojí

astronomické částky, z nichž vám půjde do mdlob a navíc musíte neustále myslet na to, abyste měli z čeho vydržovat své mužstvo. S tím, jak váš „warband“ roste a profesionalizuje se, rostou i náklady na něj. Musíte platit žold a kupovat jídlo. Čím pestřejší stravu svým vojákům nabídnete, tím lepší bude jejich morálka. Ta mimochodem hraje velmi důležitou roli. Drží vojsko pohromadě a má vliv na jejich angažovanost v boji.

Obchodování je patrně nejbezpečnějším, i když zdoluhavým způsobem získávání peněz. Pro

obchodníky je velmi užitečná funkce analýzy cen. Ukáže, které zboží v daném městě nakoupíte levně a kde jej draze prodáte. Několikrát se mi stalo, že hra ceny chybně vyhodnotila a já těžce vydělané peníze prodělal, ale naštěstí jde o vzácnou chybu.

Ve hře můžete plnit také různé úkoly, ale ty se opakují a nejsou příliš zajímavé. Někdy musíte doručit psaní od jednoho lorda jinému, jindy trénujete vesničany, aby se byli schopni bránit banditům, obdržíte pověření najít a zničit úkryt banditů nebo máte někoho konkrétního zabít.

Mnohem zajímavější je věnovat se tomu, o čem celá série Mount & Blade je – válce. Bojem, ale i obyčejným cestováním získávají vojáci zkušenosti,

které je umožní po zaplacení určité sumy peněz vylepšovat, dokud se z nich nestanou mašiny

na zabíjení lačnicí po čerstvé krvi. Je to ale postupný proces a kolikrát jsem se přistihl, že se snažím vyhnout nějaké bitvě, jen abych nepřišel o cenné veterány. Ztráty jsou o to bolestnější, když se vezmete v potaz, že hra má pouze jednu pozici pro ukládání. Pokud jste optimisté, berte to jako záměr tvůrců dodat hře na uvěřitelnosti, který má hráče přimět své akce plánovat pečlivě, protože je nelze vzít zpět.

Kromě bezejmenných řadových vojáků lze k sobě přibrat i postavy s vlastním jménem a občas i zajímavým příběhem. Stejně jako vy získáváním zkušeností levelují a je pak pouze na vás, jak je rozdělováním zkušenostních bodů dále specializujete. Sice se bez „společníků se jmény“ obejdete, ale na druhou stranu dodají vašemu vojsku alespoň špetku osobitosti, takže nevelíte pouze bezejmenné mase.

To mě přivádí k boji samotnému, ve kterém Warband zkrátka září. Bitvy jsou dynamické, chaotické a vše se děje v reálném čase. Je to pouze na bitevním poli,

kde uvidíte vaši pracně budovanou armádu v celém svém lesku. Na herní mapě se totiž ukazuje pouze vaše figurka s číslem reprezentujícím

velikost družiny. Může se

Když Vás po hodinách hraní zajmou v bitvě a přijdete o všechno, je to k zbláznění

klidně stát, že se dostanete do epické bitvy, kde proti sobě stojí přes sto vojáků, i když věřím, že současné konzole by mohly utáhnout o něco větší počet jednotek. Jednoduché menu s rozkazy vojákům, které vyvoláte stiskem pravého tlačítka, dodává

bojům určitou taktickou hloubku. Pravda, hloubka je poněkud nadnesené slovo. Vojáci jsou schopni plnit jednoduché rozkazy jako stát, útok, držet se u

sebe, rozprostřít se a podobně. Určit třeba to, kam se má který voják postavit, bohužel nelze.

Ovládání vaší vlastní postavy je poněkud těžkopádné, ale s trochou trpělivosti na něj přijdete. Jít vyloženě do víru boje ve skrytu štítu, do kterého se zabodávají šípy protivnickových lučištníků, mi vzdáleně připomnělo některé scény z filmu 300. Rozhodně ale nepočítejte s tím, že kolem sebe budete moci sekat hlava nehlava. Je důležité své útoky správně načasovat, abyste nepříteli zasáhli, když se zrovna nekryje, nebo sami nedostali zásah, když se zrovna napřahujete. Když vaši postavu nepřítel obklíčí a nejsou to zrovna otrhaní vesničané, je velmi těžké vyváznout živ. Kromě toho si neustálým manévrováním málem vykloubíte na gamepadu palce.

Pěchotní boj je nicméně svižný a zábavný. Horší je to s jízdou na koni, která

se dá přinejmenším označit jako podivná. Koně ovládáte levou analogovou páčkou, již korigujete jak směr, tak rychlost. Nikdy jsem tomu nepřišel zcela na kloub a často jsem pouze rezignovaně sesedl a věnoval se boji po svých.

Warband je jako celek neskutečně zábavná a návyková hra a snadno v ní utopíte desítky hodin, ani nebudete vědět jak. Je až škoda, že po grafické stránce je tak pozadu. Série Mount & Blade nikdy nebyla zamýšlena jako pastva pro oči a vypadala zastarale už v době svého původního vydání v roce 2008, respektive Warbandu na PC v roce 2010.

Warband je až na ostřejší textury a možná nějaká drobná vylepšení prakticky totožný s PC verzí.

edle sóly hry je Warband doplněn o hru více hráčů, a to v módech, které jsou důvěrně známé (Conquest, Capture the Flag, Team Deathmatch nebo dobývání hradů). Během každého zápasu dostanete na začátek tisíc zlatáků na počáteční vybavení a možnost vybrat jednu ze tří tříd, kterou můžete kdykoliv měnit – pěšák, jezdec a lučištník. Další peníze na lepší výzbroj a výstroj shromažďujete

zabíjením protihráčů. Nejlepší bitvy jsou nepochybně ty, kde proti sobě stane maximální počet hráčů, tedy 64. Je proto škoda, že servery zejí prázdnotou.

Pochvala

Děkujeme všem členům našeho spolku za pomoc s organizací akce v ŘÍČKÁCH. Že to byla akce, která stála za to jistě dosvědčí každý návštěvník. Co o akci bylo psáno v novinách, a jak akci sám vnímal baron z lbelinu, si můžete přečíst na dalších řádcích...

RYCHNOVSKÝ DENÍK:
Něco z atmosféry života před staletími si mohli v sobotu vychutnat návštěvníci středověkého odpoledne v Říčkách v Orlických horách. K vidění byly i neuvěřitelné kousky Železného Zekona.

Je sobota odpoledne. Kostelem v Říčkách v Orlických horách rezonuje melodie a zpěv skladby

Omnia vincit amor. Hned vedle kostela má své stanoviště rytířská školička a o kus dál okouzluje hlavně mužskou část obcenstva svým uměním břišní tanečnice. Předvádí tanec s modrým závojem, ale i se šavlí.

Pak už se z reproduktorů začíná linout hudba o něco tvrdšího ražení, na řadu přichází legendární silák Železný Zekon z Valašska. Na kousky trhá balíček karet i tlusté katalogy, předvádí otočky s mnohakilovou zátěží zavěšenou na ušním

boltci, ohýbá železnou tyč zabodnutou do krku, lehá na hřeby, nechá na sobě štípat špalek. Chvillemi až tuhne krev, když polyká žiletky a nit, na které je pak navlečené vytahuje zpět. A diváci nadšeně aplaudují.

Zdeňka Knedla alias Železný Zekon je známým pokořitelem rekordů. „Rekordů včetně těch menších mám tak

pětatřicet. Pamatuju na takové krásné, kdy jsem táhl v zubech Lopraisovu závodní taturu, měla jedenáct a půl tuny," uvádí Zekon.

„V roce 1994 jsem držel v Holešově na letišti dvě letadla, šlo o překonání australského rekordu. Byly to prototypy z Kunovic, sportovní letouny Zlín Trenér 726K, každé mělo motorový výkon 240 koní. Postavili je zadními částmi každé dvacet metrů ode mě, horolezeckými lany jsem je měl připoutané k pažím. Měl jsem sepnuté ruce, nastartovaly se motory a šlo o to, jestli letadla udržím. Táhla silou 330 kilo, odolával jsem z místa asi 20 sekund," vzpomíná Zekon s tím, že má také další rekord, kdy 1800 kilogramů těžké auto táhl padesát metrů za ušní boltce.

Jak tvrdí, svými vystoupeními chce lidi hlavně bavit. A jak před

každým z nich relaxuje? „Dám si škopek piva nebo štamprlu slivovice," prozrazuje.

Do Říček dorazila i hudební skupina Melissa. Ke svému současnému repertoáru inspirovanému historií se dostala tak trochu oklikou. „Začínali jsme jako bigbeatová kapela. Můj původní záměr byl, že budeme hrát mix folku a metalu - dnes populární styl folkmetal," říká frontman Petr Kohoutek a jak přiznává, začátky byly kostrbaté.

„V roce 2015 se mi podařilo kapelu poskládat dohromady tak, aby mohla živě vystupovat. Pokoušeli jsme se dělat akustický i bigbeatový repertoár, ale po několika změnách v sestavě to nakonec vykristalizovalo v to, že hrajeme akustický program a z folkmetalů nám zbyl ten folk. Je to akustická muzika inspirovaná historií, a to i

textově. Všechno je naše vlastní tvorba, snažíme se vydávat nové desky, nechceme dělat žádné revivaly," vysvětluje s tím, že ze všeho nejvíc ho baví muziku tvořit a pak hrát pro lidi, u kterých vidí, že je vnímají.

Ve čtyřčlenné skupině má zastoupení akustická kytara, housle, perkuse a zpěv. A jen pro zajímavost - odjela také několik českých koncertů s Blazem Bayleym, bývalým zpěvákem Iron Maiden, kde Melissa vystoupila jako předkapela.

Program lákal i na rytířské klání, ohnivou show či středověký ples. Diváci dorazili z různých koutů, mezi nimi i Marie z Trutnova. „Přijeli jsme na návštěvu za místním panem farářem, který nás pozval. Při té příležitosti jsme tady, protože pak odjíždíme na dovolenou. Líbí se nám tady moc," říká.

„My jsme z Chocně, byli jsme sem pozvaní na chatu

s tím, že se tady má uskutečnit tato akce. Je super,“ pochvaluje si Renata Benešová.

Středověké odpoledne v Říčkách má na svědomí parta nadšenců holdujících starým časům.

„Loni jsme vyzkoušeli nultý ročník, abychom všechno na ten letošní - první oficiální vypilovali. Ke středověku máme blízko, mě do toho vtáhl můj bratr. Máme Spolek přátel středověku. Jezdíme po hradech v dobovém oblečení a bavíme tím lidi, peníze za to nebereme,“ říká Ema Rjabaková alias Mamá Lapka I., výběrčí daní.

Věnuje se tomu už dva roky a nabíjí ji to. „Je to krásný zážitek, když přijdeme na hrad v dobovém obleku, lidé na nás koukají, ptají se, jestli se s námi mohou vyfotografovat a kolik to stojí. My jim vysvětlujeme, že to děláme jen pro

radost. I s manželem je nás teď osm,“ dodává.

Někteří shání kostýmy na internetu, jiní si je sami šijí. František Kunz obléká zbroj křižáckých rytířů jako baron z Ibelinu. „Líbilo se mi to od dětství, ale takto blbnout jsem začal až ve 40 letech,“ popisuje.

„Když jste po týdnu v práci unavení a přijdete na zámek, hrad, kde na vás dýchne atmosféra, je to strašně krásné a je to úplně o něčem jiném. Jsme do toho blázní,“ dodává Rjabaková.

Takto krásně o akci referoval Rychnovský deník. A jak to viděl František? Čtete dál!

V pátek 12.08.2022 jsme kolem třetí hodiny dorazili na místo.

Přivítali se s našimi členy a šli jsme se vybalit a nachystat věci k vegetění a spaní.

Po vybalení a občerstvení se začalo chystat na akci. Stavěl se stan, nosily se lavice a stoly a prostě se dělalo vše co bylo potřeba, poté začala schůze a konečná fáze domluvy kde kdo bude a jak to bude probíhat. No a jak to u každé schůze má být, jedly se steaky a pilo se pivko ☺

Večer se šlo brzo spát, abychom byli ráno svěží a připraveni na akci.

Vstávalo se nám super, posnídalo se a hurá na nachystání všeho

potřebného.

Holky loupali a krájeli cibuli a česnek, jiní zase maso na guláš, no a zbytek přichystával co bylo potřeba a pomáhalo se kde se dalo.

Kolem dvanácté hodiny se začali sjíždět účinkující, tak sem se staral kde a jak je umístit.

První přijela tanečnice Shanelah s manželem a dvěma dětmi.

Druhý dorazil Zdenek Knedla přezdívaný Železný Zekon.

No a třetí přijela taneční skupina Zahra Dance Club.

V jednu hodinu vše vypuklo.

Naše milá členka Zuzanka oblečená jako Robin Hood se ujala uvádění celé akce a začala s uvítacím proslovem.

Začal se chystat průvod, náš spolek již byl oblečen v kostýmech a netrpělivě čekal.

Jiří Pácha se svou budoucí manželkou Marcelkou a kamarádem Vojtou se seřadili s koňmi a už se čekalo jen na mě ☺

Já ustrojen jak jinak než jako baron

z lbelinu sem čekal až mi ke koni podají židličku abych na něj mohl vylézt. No a pak jsme vyrazili. Já včele průvodu, za mnou Jiří Pácha a Vojta, zbytek šel jako družina za námi pěšky ☺

Udělal se kolečko po Říčkách a jelo se zpět. Vše za doprovodu Sboru z hor.

Po návratu někteří z nás šli do kostela na mši a někteří na ukázkou psovoda.

Mši vedl již už náš bratr Zbygněv, farář z Rokytnice. Měl tam proslov k nám vedený, že svět sám o sobě není zlý, a záleží na člověku jaký si ho udělá ☺

Opět nás při mši prováděl Sbor z Hor

Bratr Zbygněv nás všechny posvětil svěcenou

vodou a požehnal našemu Spolku a sám se k nám připojil.

Při výstupu z kostela nám už hrála naše známá skupina Melissa a vše mohlo začít ☺

Vystoupení krásné tanečnice Shanelah, která zde vystupovala s tancem se šavlí, hadem a ohnivou show.

Železný Zekon měl

hodinový výstup kde trhal telefonní seznam, karty, provázek, polykal žiletky, nechal na sobě dříví štípat a vyhlásil soutěž v pojídání tyčinek.

Já se účastnil pojídání tyčinek a také jsem zkoušel přetrhnout provázek. Bez úspěchu ☺

Dětská školička, zde dostalo pár dětí drezůru ve výuce šermu a střelbě z luku.

Tímto chci poděkovat Amálce a Renatě že se starali o Lukostřelbu.

Každý absolvent byl
odměněn glejtem.

Jiří Pácha s Vojtou se na
koních utkali o přízeň a
polibek naší Emmy ☺

Předváděli um rytíře na
koni a na konec i ohnivou
show.

Tanečnice skupiny Zahra
Dance club nás bavili
různými tanci a i nás to
zkoušeli naučit.

No a pro lehkou večerní
nepřízeň počasí se po
ohnivé show Shanelah
odpálil ohňostroj a za
potlesku a rozloučení se
akce ukončila.

N o a my si sedli ke stolu a
mohli jsme si konečně
oddychnou a zhodnotit
akci ☺

Prostě bylo to super

Rozhovor

V dnešním čísle, přinášíme
krátký rozhovor, a to Vás
možná překvapí, s rytířem
Františkem- baronem z
lbelinu! Jak se dostal do
spolku a co pro něj
znamená, se dočtete níže.

Františku, jak ses dostal
do spolku přátel
středověku, a co pro tebe
členství znamená?

Do spolku Přátel

Středověku jsem se dostal

*tak , že jsem opustil jiný
spolek , který měl špatné
vedení a necítil jsem se
tam dobře. Zde v našem
spolku můžu volně dýchat
a být tím čím jsem a to
baronem z lbelinu.*

*Být zde
členem je
pro mě
nevýslovná
čest , že
jsem mezi
lidmi co si
můžeme
navzájem
věřit a být
zde jeden
pro
druhého.*

*Staráš se o
výcvik členů
na srazech.
Je to
náročné?
Jak Vaše*

*srazy probíhají a jak vidíš
spolek za pět let?*

*Výcvik členů není vůbec
jednoduchý, každý má
vlohy na jinou zbraň. Biják
, meč , dlouhý meč .
sekera, nebo hůl. Každý si
sám vybere co je mu bližší.
No a pak se začne
s tréninkem ,když je
vymyšlená nějaká
choreografie.*

*Na srazech se všichni
sjedem na určitou hodinu ,
seznámíme se*

*s prostředím a ubytujeme
se.*

*Posedíme a poklábosíme o
všem možném a o zítřejším
programu ☺*

Ráno vstaneme,snídaně ,

Úsměvy dětí a lidí, kteří
nás potkají na hradech mě
dodávají neskutečnou chuť
a energii do života

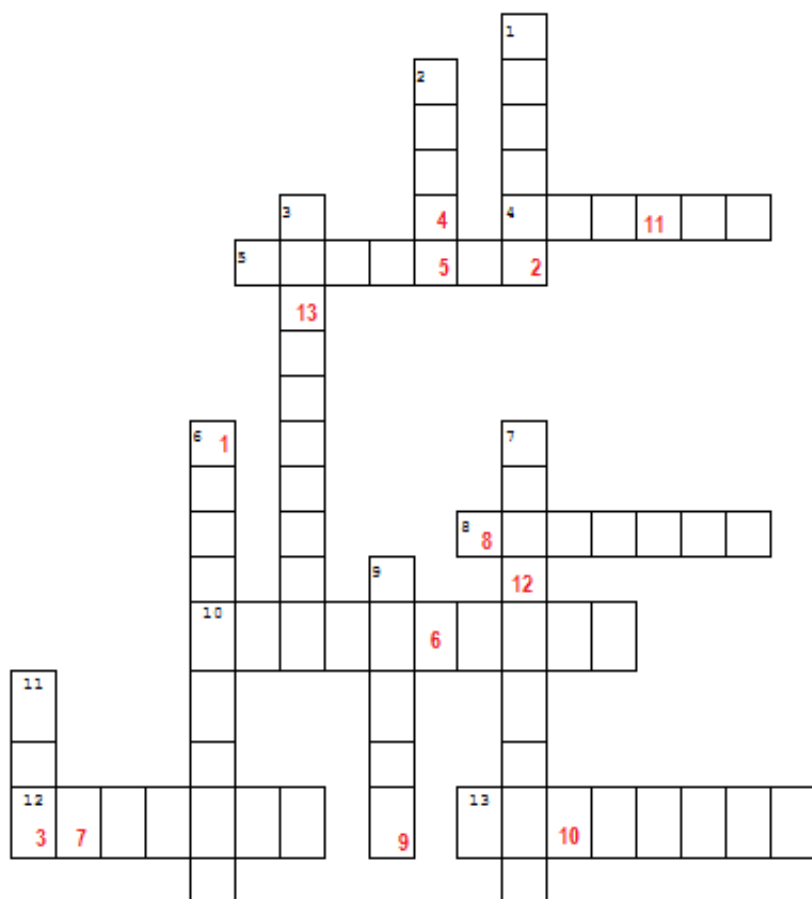
*modlitba a jde se trénovat.
Když nás navštíví nějaká
rodinka s dětmi tak se jim
věnujeme a ukazujeme
naše věci. A zase
trénujeme a blbnem.
Dokud máme síly ☺*

*No a jak bych si to
představoval za pět let? Ať
sme hlavně všichni živý a
zdraví zbytek už se poddá.*

*A my děkujeme za krásná
slova a těšíme se na další
povídání zase někdy
příště!*

Křížovka

V dnešní tajence najdete malé tajemství. Kdo jej vyluští?

Vodorovně

- 4. Pán z Ibelinu a Nábulusu
- 5. Francouzská válečnice z Arku
- 8. Malomocný král Jeruzaléma
- 10. Osoba pověřená vyšetřováním kacířství
- 12. Jméno krále Lví srdce
- 13. Hrad vévodící celému údolí Moravské brány

Svisle

- 1. Rytířova ochrana hlavy
- 2. Poslední pevnost Templářů v záměří
- 3. Mnich žijící na odlehlém místě
- 6. Kdo unesl Jitku z kláštera?
- 7. Patron Čísla
- 9. Nejdůležitější kniha každého věřícího
- 11. Černá smrt

Podařilo se ti vyluštit křížovku? Pochlub se na našem facebooku!

Přidej se k nám!

Modlitba

O, můj Bože, dej mi sílu,
ať mohu jít stále dál.

Dej mi možnost,
schopnost k dílu,

dej, aby se zázrak stal.

Dej, ať bolest překonávám,
ať pomáhám ostatním.

Dej, ať si víc nepřehrávám
to, co bolí - v srdci stín.

Dej mi sílu k odpuštění,
sám ji nikde nenacházím,
zdá se mi, že možnost
není,

veď mě tímto údolím.

Jen Ty dáš sílu odpustit,
když spíše toužím po
zúčtování.

Jen Ty dáš sílu se vzchopit
a jít dál bez klopýtání.

Díky, Bože....

Závěr

Vážení čtenáři, pokud jste dočetli až sem, moc děkujeme. Přátelé středověku jsou skupina, která se snaží dělat radost všude, kam chodí. Najdete nás na různých hradech a zříceninách po Česku. A pokud se k nám chcete připojit, není nic snažšího, než přijít na náš sraz v dobovém oblečení a pokorně požádat o vstup do spolku. Rádi Vás přijmeme! Těšíme se na brzkou shledanou. Líbí se Vám toto číslo? Pokud nás chcete podpořit, můžete si za 99 Kč objednat tištěnou verzi a každý měsíc se těšit na čtení plné zábavy, poučení a informací o nás. Tištěné verze budou k dispozici vždy na akcích, případně možno zaslat poštou.

Už se těším na další číslo časopisu PERGAMEN, a Vy?

www.pratelestredoveku.cz